

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΠΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

Ὁ Λόρυ, ὃν καὶ δὲν ἐφαίνετο εὐρωστος, εἶχεν ὁμῶς ἔκτακτον δύναμιν εἰς τοὺς μῦς, καθιστῶσαν αὐτὸν ἄλλον Ἡρακλῆ· χωρὶς νὰ αἰσθάνηται πολὺ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του, ἀνέβη, φέγγοντος τοῦ Κοκάς, κλίμακα ἀρκοῦντος εὐρείαν, ἥτις ἀπέληγεν εἰς μέγα πλατύσκαλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον αἱ θύραι τοῦ δωματίου τοῦ πρώτου πατώματος.

Μία τῶν θυρῶν τούτων ἦτο ἀνοικτή, δι' αὐτῆς δὲ ὁ φύλαξ τῆς οἰκίας καὶ ὁ Λόρυ εἰσῆλθον εἰς μέγα τετράγωνον δωματίον, ἀρκοῦντως πλουσίως ἡντρεπισμένον, ὅπερ ἔμεινε πάντοτε κλειστὸν καὶ ἀπόζον εὐρωτιάσεως, ἥτις προσέβαλλε τὴν ρίνα καὶ τὸν λάρυγγα.

Διαβάντες τὸν θάλαμον τοῦτον εἰσῆλθον διὰ δευτέρως ἡνεωγμένης θύρας εἰς ἄλλο δωματίον πολὺ μικρότερον τοῦ πρώτου, ὅπερ ἐφαίνετο ἐπέχον τόπον ἅμα μὲν ἰδιαιτέρου δωματίου κόρης, ἅμα δὲ δωματίου πρὸς ἐργασίαν.

Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ἄνω τῆς ὁποίας ἀνῆρτάτο μεγαλοπρεπὲς ἐνετικὸν κάτοπτρον, οὗ ἡ στεφάνη εἶχεν ἀπολέσει τὸ χρύσωμα, ὑπῆρχεν ὠραῖον ὀρειχάλκινον ἐκκεντρωμένον ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον πιθανῶς ἀπὸ ἐτῶν ἔμεινε ἀργόν, καὶ δύο μεγαλοπρεπῆ ὀρειχάλκινα ἐπίσης ἀγαλμάτια, παριστῶντα τὸ μὲν νεανίδα ἀποφυλλίζουσαν ρόδον, τὸ δὲ τὴν κυνηγέτιν Ἀρτεμιν στηρίζουσαν τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαγωνικοῦ.

Ὀλίγα εὐρωτιῶντα βιβλία ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ βιβλιοθήκης ἐκ μαύρου ξύλου, χαλκοτεύκτου καὶ φοιδωτῆς.

Εἰκοσι περίπου καλαὶ ἐφημερίδες, κεκαλυμμένα ὑπὸ κενιορτοῦ, ἔκειντο φύρδην μίγδον ἐπὶ μονοπόδον τραπέζιου τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', καὶ τοῦ τραπέζιου δὲ τούτου αἱ ἐκ χαλκοῦ στολισμοὶ ἦσαν ἀφανεῖς ὑπὸ τοῦ ἰού.

Τὰ λοιπὰ ἐπιπλα, ἦτοι ἀνάκλιτρα καὶ δύο ἔδρα, ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ κενιοῦ ὑφάσματος.

Ἐκ τοῦ δωματίου τούτου, διὰ στενωπότης ὅπῃς, εἰσῆρχετο τις εἰς ζοφερὸν μικρὸν δωματίον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμβλῶδον ἦτο δύο περίπου τετραγωνικῶν μέτρων, καὶ τὸ ὁποῖον πολὺ ὁμοίαζε πρὸς δεσμωτήριον.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο φωτισμένον καὶ διὰ τῆς θύρας ἡδυνάτο τις νὰ ἴδῃ μικρὰν σιδηρᾶν κλίνην καὶ τράπεζαν κομμωτηρίου μετὰ κατόπτρου.

Ἀκούσασα βηματισμοὺς ἡ ἀξιοτίμος γυνὴ τοῦ Κοκάς, παρουσιάσθη κρατοῦσα λυχνίαν.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸς τὸν Λόρυ, δείξας τὸ μικρὸν δωματίον.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, μήπως ἀπέθικεν; εἶπεν ἡ γυνή.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν σκαλεύει διόλου.

— Νὰ ἰδοῦμεν, βάλλε τὴν γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι.

Ὁ Λόρυ ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς, διότι δὲν ἦτο δυσηρεστήμενος ν' ἀπωθήσῃ τὸ φορτίον του.

Τότε ἡ γυνὴ ἐπλησίασε καὶ ἀμέσως ἔβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ.

Ἀτενῶς δὲ παρατηροῦσα τὴν Χρυσουγὴν ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος καὶ ἐκστατική.

— ὦ! πόσον εἶναι ὠραία! ἐψιθύρισε.

— Καὶ τί τάχα πρὸς ἐσὲ ἐὰν ἦναι ὠραία; Δὲν εἶναι δουλειά σου νὰ τὴν βλέπῃς σύ, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Κοκάς.

— Ἀκούεις ἐκεῖ, ἀνταπήντησεν ἡ γυνή, νόστιμο κι' αὐτὸ νὰ μὴν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἴδω. Γιὰ πῆς μου καὶ τί φοβᾶσαι, παληόγερε;

Ὁ Κοκάς ἀνέσεισε τοὺς ὤμους.

— Καλλίτερα θὰ ἔκανες νὰ ἐκύτταζες αὐτὸ τὸ κορίτσι μήπως ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, παρὰ νὰ στέκης ἐτσι σκυρτῇ καὶ μὲ κρεμασμένα τὰ χέρια σὰν γερανὸς μὲ σπασμένη τὴν φτερούγα.

— Ἐξέρω γὰρ τί πρέπει νὰ κάνω· τὸ κορίτσι δὲν ἔχει τώρα ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ· γιὰ κύτταξε ἀρχινᾷ νάρχεται στὸν ἑαυτὸ του.

Καὶ ὥτως, ἡ Χρυσουγὴ ἀνεκτάτο τὰς αἰσθήσεις τῆς.

Εἶχε κινηθῇ, ἀνέπνεεν ἐλευθέρως καὶ τὸ αἷμα ἀνέβαινε εἰς τὰς παρειάς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Κοκάς, ἡμποροῦμεν νὰ τὴν ἀφήσωμεν, ἔλα νὰ πάμε γρήγορα κάτω, διότι ὁ κύριος ὑποκόμης ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ νὰ μᾶς εἰπῇ τίποτε.

— Νὰ τῆς ἀφήσω φῶς.

— Ἐὰν θέλῃς.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ γυνὴ ὤθησε τὴν βαρεῖαν καὶ ὑπὸ σιδηρῶν κεκαλυμμένην θύραν, ἥτις ἔκλεισε σχεδὸν μόνη, ἀκουσθέντος ἐν τῷ τοίχῳ ἀσθενοῦς κρότου μοχλοῦ ἀοράτου.

Ὁ ὑποκόμης ἀνέμενε ἐν δωματίῳ τοῦ ἰσογείου πατώματος.

— Ὁ σύντροφός σου ἔβγαλε τὴν ἄμαξαν ἔξω, εἶπε πρὸς τὸν Λόρυ, καὶ πήγαινε νὰ τὸν εὔρῃς· ἐγὼ θὰ μιλήσω ὀλίγο μὲ τὸν Κοκάς καὶ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ εἰς δέκα λεπτά θὰ ἔλθω νὰ σὰς εὔρω.

Ὁ Λόρυ ἀπῆλθεν.

Ὁ ὑποκόμης πρὸς τὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀκούον ἀνδρόγυνον ἔδωκε τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ, πρὸς ἃς ὤφειλον ἀπολύτως νὰ συμμορφωθῶσιν.

Συνιστάτο εἰς αὐτὸ μερίστη πρὸς τὴν νεανίδα περιποιήσεως, καὶ ἀπηγορεύετο εἰς τε τὸν ἀνδρα καὶ τὴν γυναῖκα νὰ τῇ διημιλήσωσι ποτε βαναύσως, νὰ τῇ εἰπωσιν ἔστω καὶ ἓνα μόνον λόγον προσβλητικόν.

Ἡ γυνὴ ὤφειλε νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν ὡς ταπεινὴν θεράπαινάν τῆς, καὶ νὰ τὴν περιτοίχιζεν μὲ τὰς τρυφερωτάτας περιποιήσεις.

Ὅτε ὁ ὑποκόμης ἐβεβαίωθη ὅτι οἱ φύλα-

κες τοῦ περιβόλου τῆς Ἰριδος καλῶς ἐνόησαν αὐτόν, ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἐνεχείρισε πρὸς τὴν γυναῖκα πέντε λουδοβίκια· φθάσας δὲ τὸν Λόρυ καὶ τὸν Κολίβερν, ἀναμένοντας αὐτὸν μετ' ἀνυπομονησίας, οὐχὶ μικρότερας τῆς τῶν ἵππων, οἵτινες οὐδόλως ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν κατὰ τοιαύτην νύκτα,

— Δὲν ἔχομεν ἐδῶ τίποτε νὰ κάμωμεν, εἶπε πρὸς τοὺς συνενόχους του· ἅς ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρίσιους.

— Εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι τὸ ἄλογόν σου; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης ἀποταθείς πρὸς τὸν Κολίβερν;

— Εἶναι κομμάτι κουρασμένον, ἀλλὰ δὲν πειράζει τίποτε· τὸ ἐτάγισα λίγο.

— Καὶ ἡμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ γρήγορα;

— Τὸ ἐλπίζω καὶ χωρὶς νὰ γογγύσῃ μάλιστα.

— Τότε θὰ μὲ πᾶς εἰς τοὺς Παρίσιους· διὰ πολλοὺς λόγους προτιμῶ τὴν ἰδικὴν σου ἄμαξαν, σοῦ συνιστῶ ὁμῶς νὰ μὴ χάσῃς οὔτε λεπτὸν καὶ νὰ ὑπάγωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι, ἐπειδὴ εἰμαι ἀναγκασμένος ν' ἀναχωρήσω αὐριον ἀπὸ τοὺς Παρίσιους διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, πρέπει νὰ σηκωθῶ πολὺ πρῶτ.

— Μείνατε ἡσυχος· εἶναι ἐννέα καὶ πρὶν νὰ ἔλθουν ἡ ἐνδεκά, θὰ ἤμειθα εἰς τὴν ὁδὸν Γραμμῶν.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Λόρυ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω τί διάβολο νὰ κάμω τὴν ἄμαξα καὶ τὸ ἄλογο.

— Καὶ σκοτίζεσαι πραγματικῶς δι' αὐτὸ μόνον;

— Μὰ τὴν πίστι μου!

— Αὐριον, ὅχι μὲ μεγάλην δυσκολίαν, θὰ ἡμποροῦσεν ὁ Λόρυ νὰ εὔρῃ κἀνένα ἀγοραστήν καὶ νὰ πωλήσῃ ἄλογον καὶ ἄμαξαν, ἐγνωματευσεν ὁ Κολίβερν.

— Τὸ ἐσκέφθηκα αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Ἡλίθιε, δὲν λογαριάζῃς ὅτι κινδυνεύεις τότε νὰ πέσῃς εἰς τὰ χέρια τῶν χωροφυλάκων! εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ, εἶπεν ὁ Κολίβερν.

— Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ τὸ μέσον ὁ Λόρυ διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τὴν ἄμαξαν.

— Τότε δὲν ἔχω, παρὰ ν' ἀφήσω αὐτὰ εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὸν δρόμον.

— Πραγματικῶς, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τ' ἀφήσῃς, ἀνταπήντησεν ὁ ὑποκόμης, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη ἐδῶ, διότι θὰ ἀναζητήσῃ τὴν κόρην, καὶ ἡ ἄμαξα, ἂν μείνῃ ἀπερισκέπτως πρὸς τὸ μέρος αὐτό, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδείξις. Ἴδου τί πρέπει νὰ κάμῃς, Λόρυ· ὅταν φθάσῃς εἰς Παρίσιους, ἐκεῖ εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃς, ἀφίνεις καὶ ἄλογον καὶ ἄμαξαν.

Θ'

Ὁ πύργος τοῦ Ἰέρακος.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐνεκλείσθη εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα ἐνὸς τῶν δύο πύργων, οἵτινες εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ περιβόλου τῆς Ἰ-

ριδος θεαν μικρὰς ὀχυρὰς κατοικίας τοῦ μέσου αἰῶνος.

Ἐκαστος τῶν πύργων τούτων ἔφερεν ἴδιον ὄνομα· καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐνῷ εὐρίσκετο ἡ νεανίς ὠνομάζετο Πύργος τοῦ Ἰέρακος, ὁ δὲ ἕτερος Πύργος τῶν Κυριῶν.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ἀφοῦ ὁ Λόρυ καὶ τὸ ἀξίεραστον ἀνδρόγυνον ἀπεσύρθησαν, ἡ νεανίς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀμέσως δὲ ἀνεσηκώθη καὶ προέβλεψε περὶ ἐκυτὴν μετὰ τρόμου.

— Ποῦ εἶμαι ; ποῦ εἶμαι λοιπόν ; ἐψιθύρισεν.

Βεβαίως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στενὸν καὶ σχεδὸν στρογγύλον ὀμαμάτιον τοῦ πύργου τοῦ Ἰέρακος, ὅμοιον πρὸς δεσμοτήριον, οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὸ ὀμαμάτιόν της, τὴν εὐάρεστον ἐκείνην κατοικίαν, ἥτις ἀπέπνεεν ἀρώματα καὶ μῦρα, εἶχε δὲ μεταξοσκεπὴ πάντα τὰ ἐπιπλα, καὶ τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ της μηδὲν κρίνων παραπολὺ ὠραίον καὶ παραπολὺ πλούσιον διὰ τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην του, ἠτύρπισε καὶ ἐκόσμισε μετ' ἀνατολικῆς πολυτελείας.

Ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ πρὸς στιγμὴν διετέλεσεν ἀκίνητος, πειρωμένη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας της καὶ τὸ μνημονικόν της.

Αἶφνης ἀνεσκήρτησεν, ἔβλεπε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης.

— ὦ ! ὑπέλαθεν ὡρὰ ὑπὸ τοῦ τρόμου· ὦ ! τοὺς ἀθλίους !

Καὶ τρέμουσα περιῆλθε κύκλῳ τὸ δεσμοτήριον, κτυπῶσα τοὺς τοίχους καὶ ζητοῦσα θύραν τινά, οἰκνῶν ποτε τέλος διέξοδον.

Τρεῖς κατὰ συνέθειαν διέβη πρὸ τῆς θύρας, χωρὶς νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἴσοδος, διότι μετὰ μεγάλης ἐπιδειξιότητος ἐκρύπτετο ἐν τῷ τοίχῳ· καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ εἰς μάτην ἐζητήσε παραθύρον.

Εἶδε μόνον εἰς ὕψος δύο περίπου μέτρων τρεῖς ὅπας ἐν τῷ τοίχῳ ἀνεφγμένας ἐν ἴσῃ ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσει καὶ φερούσας ἔσθην ὕαλον ὅπως ἐμποδίζεται προφανῶς τὸ ψῦχος, ὁ ἀνεμος, ἡ χιών καὶ ἡ βροχὴ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν πύργον,

Αἱ ὅποιαι αὗται ὁμοιάζον ἐξῶθεν πρὸς πολέμιστρας.

Βεβαίως τὸ κτίριον ὠκοδομήθη οὕτω κατὰ φαντασίαν καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως διὰ νὰ ὑποστῇ ἐνδεχομένην τινὰ πολιεργίαν· ὁπωσδήποτε τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πύργου ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν, αἵτινες καὶ αἱ τρεῖς ἐν συνόλῳ οὔτε ἐν καὶ μόνον παράθυρον ἠδύναντο ν' ἀντικαταστήσωσι.

Ἡ Χρυσαιγὴ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο φυλακισμένη.

Διατί ὅμως ;

Πρὸς τίνα σκοπὸν ;

Τί ἐπραξε ;

Ποῖοι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ της ;

Τίνα ἐπρεπε νὰ φοβηθῇ ; τί φοβερὸν τὴν ἠπειλεῖ ;

Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἐπρόβαλεν ἐκυτὴ κατὰ σειράν, μηδεμίαν δὲ αὐτῶν δυναμένη νὰ λύσῃ ἠσθάνετο διπλασιαζόμενον τὸν τρόμον της.

Ἐσκέφθη τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα

της, τὴν παιδαγωγὸν της καὶ τὸν μακρήσιον Βερθεῖν.

Ποῖαν θλίψιν θὰ ἠσθάνοντο ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ της μὴ βλέποντες αὐτὴν ἐπανερχομένην !

Καὶ τῶν ἄλλων δὲ ἡ λύπη δὲν θὰ ἦτο μεγάλη, ὅταν ἐμάνθανον ὅτι ἐγένετο ἄφαντος.

Βεβαίως ὁ πατήρ αὐτῆς θὰ ἐνῆργει δραστηρίως ἐρευνᾶς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς, ποῖον ὅμως θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀναζητήσεών του ;

Ἐβλεπεν ἐαυτὴν ἀποκεχωρισμένην ἐσαεὶ ἐκείνων οὐς ἡγάπα, καὶ ἡδὴ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἠσθάνετο ἐρχόμενον τὸν θάνατον, διότι τῇ ἐφαίνετο ὅτι ζῶσα ἐνεκλείσθη ἐν τάφῳ.

Καὶ ἠδύνετο μὲν νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' εἰς τί θὰ ὠφέλουν αἱ φωναὶ αὐτῆς ;

Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐζήτασε τὸ πάχος τοῦ τοίχου καὶ ἦτο πεπεισμένη ὅτι αἱ κραυγαὶ αὐτῆς δὲν θὰ ἠκούοντο.

Οὕτω λοιπόν οὐδὲν εἶχε νὰ ἐλπίσῃ, οὐδεὶς θὰ προσήρχετο εἰς ἀντίληψιν αὐτῆς· δὲν ὤφειλε πλέον, ἀλλ' ἢ εἰς τὸν Θεόν μόνον νὰ ἐλπίζῃ, εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέτρεψε νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν τοσούτων θρασείων ἀπαγαγόντων αὐτὴν, δὲν ἐσήμαινεν ἄρα γε τοῦτο ὅτι αὐτὸς ὁ Θεὸς τὴν ἐγκατέλειπεν ;

Ἡ Χρυσαιγὴ ἐξ ὀνόματος μόνον ἐγίνωσκε τὰς ἡθικάς ἀλήθειδας· μηδέποτε αἰσθάνετο μεγάλην θλίψιν, δὲν εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, ἣν ἔχουσιν οἱ δυστυχεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἥτις ὀνομάζεται ἐγκαρτέρησις· διὸ ἀντὶ νὰ ζητήσῃ λόγους παραμυθίας, ἐκ τούναντίου παρεδίδοτο εἰς πάντας τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὴν φόβους.

— ὦ ! εἶμαι χαμένη ! ἀνέκραξε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

Βαλοῦσα δὲ στοναχὴν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ μόνου καθίσματος τῆς φυλακῆς της καὶ ἤρχισε νὰ ὀλοφύρηται.

Μετὰ μικρὸν, ἐπειδὴ ἤκουσεν ἡ μάλλον ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν, ὑπόκωπον θόρυβον ὑπογείως προερχόμενον, ἀνερρίγησε κατὰ πάντα αὐτῆς τὰ μέλη καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς περιέβαλε τὸ μέτωπον αὐτῆς, παύσασα δὲ τὰς εἰωγὰς ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κλονομένη προδῆλωσε τὸ οὖς.

Ἄλλ' οὐδὲν ἤκουσε πλέον περὶ αὐτῆς· ἐπεκράτει πένθος σιγῇ, ἣν καθίστη τρομερώτερον ὁ θόρυβος μόνον.

Ὁ θόρυβος εἶναι σημεῖον ζωῆς, ἡ δὲ σιγὴ σημεῖον θανάτου !

Ἀνερρίγησε καὶ παλιν ὑπὸ τρόμου καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἰσχυρότερον.

Ἡ ἀτυχὴς κόρη ἠσθάνετο ἐπανερχόμενον τὸν θάνατον.

— Πατέρα μου, πατέρα μου ! ποῦ εἶσαι ; ἀνέκραξεν ἐν ἀνεκφράστῳ ἁγωνίᾳ· μὴ μὲ ἀφήσῃς ἐδῶ ἐπὶ πολὺ, ἔλα ταχέως νὰ μ' ἐλευθερώσῃς !

Καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας, ὡς ἂν εἰ περιέμενε νὰ ἴδῃ ἐμφανιζόμενον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπεκαλεῖτο.

— Ἄ ! εἶμαι μωρὰ, ναί, μωρὰ ! εἶπε

τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας κρύπτουσα· ὁ πατήρ μου εἶναι μακρὰν, δὲν δύναται ὁ πατήρ μου νὰ μὲ ἀκούσῃ !

Αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐλαμπύρισαν, ἐγερθεῖσα δὲ μεθ' ὀρμῆς ἀνέκραξε μετὰ τινος παραφορᾶς :

— Ἄλλ' εἶναι φοβερὸν αὐτό, εἶναι φρικῶδες ! Τί θὰ μὲ κάμωσι λοιπόν οἱ ἀθλιοὶ !

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ μιᾶς τῶν πολεμιστῶν.

— Θεέ μου, Θεέ μου, μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς ! εἶπε μετὰ ὀλοφυρμῶν.

Αἶφνης ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ αἰθρία καὶ διὰ τῆς ὕαλου τῆς πολεμιστρᾶς εἶδε λαμπυρίζοντα ἀστέρα.

— Ἄ ! ὑπέλαβε.

Τὸ φῶς ἐκ τῶν ἄνω κατέβαινε ἐντὸς τῆς φυλακῆς αὐτῆς ὡς λάμψις ἐλπίδος· ἦτο σημεῖον τοῦτο τῆς θείας Προνοίας· τῇ τὸ ἐστὲν ἔλεος ὁ Θεός.

Ἡ Χρυσαιγὴ δὲν ἦτο δεισιδαίμων, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃς οἱ ἐνδοιαστικοὶ καὶ οἱ δῆθεν ἀνώτεροι προλήψεων πιστεύουσιν εἰς τὰς μυστηριώδεις ἀποκαλύψεις.

Ἡ νεανίς ἐγονυπέτησεν ἐνώσασα τὰς χεῖρας· νοερῶς δὲ τότε ὑφύσατο τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἀνέπεμψε πρὸς τὸν ἀντιλήπτορα τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν δυναστευομένων καὶ πρὸς τὸν προστάτην τῶν ἀθῶων προσευχὴν, συγκινητικὴν ἐπικλήσιν, ἣν ἡ παιδαγωγὸς αὐτῆς, ἡ μήτηρ της, τὴν εἶχε μάθει.

Μετὰ τὴν προσευχὴν της ἀνηγέρθη καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε πλέον φαιδρὰν ἀκτινοβολίαν.

Ἡ προσευχὴ ἐπενήργησε θαυμασίως· δὲν κατεῖχε πλέον τὴν νεανίδα ὁ αὐτὸς τρόμος, καὶ μολοντί δὲν ἦτο παντοτε ἡσυχος, ἠσθάνετο ὅμως τὴν δύναμιν τοῦ γὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὴν καθ' οἰκουμένην κινδύνου.

Προέβλεψε καὶ πάλιν εἰς τὸν φεγγίτην, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο πλέον ζοφερός, ὁ δὲ ἀστὴρ ἐξέλιπεν· εἶτα ἐκάθησε καὶ σχεδὸν ἡσυχος ἀνέμενε.

Παρήλθον δέκα λεπτά, μεθ' ὃ ἤκουσεν αἶφνης τριγμὸν ἐν τῷ τοίχῳ· τῇ φορᾷ ὅμως ταύτῃ δὲν ἠπατάτο πλέον, διότι εἶχεν ἀκούσει εὐκρινῶς· ἠγέρθη λοιπόν μεθ' ὀρμῆς, τὸ βλέμμα φλογερὸν ἔχουσα, σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικῇ.

Κατέναντι αὐτῆς τῇ ἐφάνη ὅτι ἐδονεῖτο ὁ τοίχος, ὡς ἂν εἰ ἐμελλε νὰ καταρρεῦσῃ· παρευθὺς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτοῦ ὄγκος καὶ εἶδεν ὅπῃν πλατυνθεῖσαν μετὰ μικρὸν.

Μόλις δ' ἐνόησεν ὅτι ἡ ὀπὴ ἐκείνη ἦτο θύρα ἀνοιγόμενη τότε, εἶδεν ἀνθρώπινον σχῆμα.

— Εἶναι γυνή ! ἐψιθύρισεν.

Ἦτο τοῦ Κοκάς ἡ σύζυγος, ἥτις τῇ ἐκόμιζε τὸ δεῖπνόν της.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσῆλθε, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κομμωτηρίου θέσιν ἐπεχούσης τραπέζης ὀσκον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε παροψὶς ἐξ ἐπαργύρου μεταλλοῦ, μικρὰ φιὰλη πλήρης ὕδατος, κύαθος ἐκ κασσιτέρου, ἄρτος, τεμάχιον κρέου κρέατος καὶ κώθων ἐκ πορσελάνης, περιέχων παχὺν καὶ ἀχνίζοντα ζωμὸν.

Σιωπηλὴ δὲ εἰσέτι, ἀλλὰ φαινομένη λίαν

εὐχαριστημένη, διότι ἔβλεπε τὴν νεάνίδα ὀρθὴν καὶ ἡσυχον, ἔδειξεν αὐτῇ τὸν δίσκον καὶ διὰ νεύματος τῇ εἶπεν ὅτι ἡδύνατο νὰ φάγῃ.

Ἡ Χρυσουγὴ ὁμως, ἀκίνητος διατελοῦσα καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχουσα, παρητήρει περιέργως τὸν φρουρὸν τοῦ περιβόλου τῆς Ἰριδος.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο πεντηκοντούτις περίπου, ὑψηλὴ μάλλον ἢ μικρὰ τὸ ἀνάστημα, καὶ ἰσχυροτάτη ὡς σκελετός.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο κατεστραμμένον ὑπὸ τῆς εὐφρογίας, καὶ τὸ ὑποκίτρινον, ἐρρυτιδωμένον καὶ κατεσκληρὸς δέρμα της ἦτο τετρυπημένον ὡς ἐλαφρόπετρα.

Ἐκ τούτου καὶ ἡ παρωνυμία τῆς «Σημαδεμένης».

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, παραλελυμένοι, ἦσαν ἀλαμπείς, καὶ μέχρι τῶν δέκα ἡριθμούντο οἱ ἀπολειφθέντες αὐτῆς ὀδόντες· ἡ δὲ ὑπόλευκος καὶ βραχεῖα αὐτῆς κόμη, κακῶς ἐκτενισμένη, ἐξήρχετο ἀτημελήτως ἀπὸ κεκρυφαίου, ὅστις ὠμοιάζε πρὸς κάλυμμα νηπίου.

Ἡ Σημαδεμένη ἦτο δυσειδεστάτη. ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἦτο γυνὴ καὶ ἡ Χρυσουγὴ οὐδένα ἡσθάνετο τρόμον βλέπουσα αὐτήν.

Τὸ δεύτερον διὰ νεύματος ἡ γυνὴ αὕτη προσεκάλεσε τὴν νεάνίδα νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ παρατεθέντος αὐτῇ φαγητοῦ, εἶτα δὲ ὠδεύσε πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐνόησεν ὅτι ἐμελλε ν' ἀποσυρθῇ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀπέλθῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ τι·

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο μὲν οἰονεὶ τέρας, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο κακὴ, τίς δὲ οἶδεν, ἐὰν κατ' ὄρθου νὰ τὴν μαλᾶξῃ, νὰ κινήσῃ αὐτήν εἰς οἶκτον καὶ νὰ κάμῃ αὐτὴν προστατίαν·

Ἡ Σημαδεμένη ἦτο ἐτοιμὴ νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον, ὅτε ἡ Χρυσουγὴ ἀνέκοψεν αὐτὴν δραξαμένη τοῦ βραχιονόσ της. Ἡ γυνὴ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ προσέβλεψε τὴν νεάνίδα μετ' ἐκπλήξεως.

— Δικτὶ δὲν μοῦ ὁμιλεῖς; τὴν ἡρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ, μήπως εἶσαι ἄφρων;

— Δὲν σοῦ ὁμιλῶ, διότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Πῶς, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῇς; ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ἡμπορεῖς νὰ μὲ μάθῃς πολλὰ πράγματα.

Ἡ Σημαδεμένη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, κορίτσι μου, εἶπεν.

— Δὲν σε πιστεύω. Ἄ! εἰπέ καλλιτέρον ὅτι σὲ ἡμπόδισαν νὰ ὁμιλήσῃς.

— Εἶναι ἀργά, κορίτσι μου, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ κἀνὲν πρᾶγμα, καὶ πρέπει νὰ φάγῃς ὀλίγον.

— Ὁχι, δὲν πεινῶ.

— Σοῦ ἔφερα καλὸ ζουμί ζεστό, ζεστό· πάρε τοῦλάχιστον αὐτό· θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ. Ἀπόψε σοῦ δίνω ἀπὸ ὅ,τι εὗρέθη, ὅχι μεγάλα πράγματα· αὐριον θὰ σοῦ ἔχω καλλιτέρα φαγητά, θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ θὰ ἔχῃς καὶ κρασί. Δὲν θὰ παρκαποιέσαι ἀπὸ ἐμέ, θὰ τὸ ἰδῇς. Εἶσαι τρομαγμένη καὶ ἔχεις φόβον, μὰ τὴν πίστι μου, τὸ καταλαμβάνω αὐτό,

ἀλλὰ πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς, κἀνεῖς δὲν ἔχει νὰ σοῦ κάμῃ κακὸ.

— Πρὸ ὀλίγου δὲν ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃς· καὶ ὁμως, ὡς βλέπεις, ἔχεις πολλὰ πράγματα νὰ μοῦ εἰπῇς· αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶσαι κακὴ, ὅτι ἐλαβες οἶκτον δι' ἐμέ· σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, δὲν μοῦ λέγεις δικτὶ μὲ ἔφεραν ἐδῶ; τί θέλουν νὰ μὲ κάμουν;

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα, εἶσαι πάλιν ἀνήσυχος καὶ ἀκόμη φοβεῖσαι. Ἐλα, μὴ κάνεις σὰν παιδί, ἄκουσέ με, φάγε ὀλίγον· ὕστερα μ' ἐρωτᾷς, καὶ ἐὰν ἡμπορέσω θὰ σοῦ ἀποκριθῶ. Ναὶ μὲν δὲν εἶμαι κακὴ γυναῖκα, ἀλλ' ὅταν ὑπηρετῇ κἀνεῖς ἄλλους, πρέπει νὰ κάμῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον προστάζει τὸ ἀφεντικό. Αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον δι' ἐσέ, διότι εἶσαι τόσον νέα καὶ τόσον ὠραία!

... καὶ ὅ,τι ἤξεύρω, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη;

Ἡ Χρυσουγὴ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ μετέβη νὰ καθήσῃ ἐμπροσθεν τῆς μικρᾶς τραπέζης, ἐνθα ἡ γυνὴ ἐτοποθέτησε καθίσμα· ἔλαβε δὲ ἀνευ μεγάλης ὀρέξεως τὸν ζωμόν, ὀλίγον κρέας, ὀλίγον ἄρτον, καὶ ἔπιε καὶ ποτήριον ὕδατος!

Ἡ Σημαδεμένη ἵστατο ὀρθία, θεωροῦσα τὴν νεάνίδα, ἣν ἀπεθαύμαζεν.

Αὕτη ἠγέρθη.

— Ἐκαμα ὅτι ἠθέλησες, εἶπε· τώρα εἶναι σειρά μου νὰ σ' ἐρωτήσω ἐὰν ἦσαι εὐχαριστημένη.

— Ναί, εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ.

— Τώρα θὰ μὲ ἀποκριθῇς εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω, ὡς μοὶ ὑπεσχέθης;

— Ναί, ὡς καθήσωμεν ὁμως προτῆτερα, σὺ ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν καθέκλαν.

Ἡ Χρυσουγὴ ὑπήκουσεν.

— Εἶσαι καλὰ; ἐπανελάθεν ἡ Σημαδεμένη καθίζω ἀντίκρου σου, διότι εὐχαριστοῦμαι νὰ ἡμπορῶ νὰ σὲ βλέπω. Τώρα σὲ ἀκούω, τί ἔχεις νὰ μ' ἐρωτήσῃς;

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον εὐρισκόμεθα, τὸ παχος τῶν τοίχων, αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν παραθύρων, ἡ θύρα τὴν ὅποιαν δὲν διακρίνει κἀνεῖς ὅταν εἶναι κλειστὴ καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἀνοίγει, ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται παραξένα· καὶ ὁμως ὑποθέτω ὅτι εὐρίσκουμαι εἰς οἰκίαν.

— Βεβαίως εἶσαι μέσα σὲ σπίτι.

— Τὸ ὅποιον εἶναι ἰδικόν σου;

— Ὁχι, ὅχι, ὁ ἄνδρας μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀπλῶς οἱ φύλακες τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης;

— Δὲν ἤξεύρω, διότι δὲν τὸν εἶδα ποτέ· εἶναι ἓνας ξένος, ἓνας Ἀμερικανός, ὡς μᾶς εἶπαν.

— Ἄ! ἀλλὰ τότε ποῖος σὰς ἔβλεπεν ἐδῶ ὡς φύλακας;

— Ἐνας, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Ἐννοῶ. Εἴμεθα εἰς πόλιν ἢ εἰς χωρίον;

— Οὔτε εἰς πόλιν οὔτε εἰς χωρίον. Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι μοναχικὸ καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ κάθε ἄλλης κατοικίας.

— Δηλαδή δὲν ἡμποροῦσαν νὰ ἐκλέξουν καλλιτέρον μέρος διὰ νὰ μὲ φυλακίσουν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι καθόλου φυλακισμένη, κορίτσι μου, ἀνταπήντησεν ἡ Σημαδεμένη.

— Τότε θ' ἀνοίξουν αὐριον ἐμπροσθέν μου ὅλαί αἱ θύραι καὶ θὰ ἦμαι ἐλευθέρα.

Ἡ Σημαδεμένη ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! βλέπεις... εἶμαι φυλακισμένη λοιπὸν, ἀφοῦ μὲ στεροῦσι τῆς ἐλευθερίας μου.

— Ὁχι, δὲν εἶναι ὅλως διόλου αὐτό.

— Ἐως τώρα δὲν ἡμπορῶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα. Πόσον εἴμεθα μακριὰν ἀπὸ τοὺς Παρισίους;

— Σχεδὸν τέσσαρας λεύγας.

— Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγώ. Πῶς εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δύο οἱ ὁποῖοι μὲ ἔφεραν ἐδῶ;

— Ἐφυγαν.

— Τους γνωρίζεις;

— Ὁχι.

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς ποῖοι εἶναι.

— Σοῦ ὁρίζομαι ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζω, τοὺς εἶδα ἀπόψε πρώτη φορά.

— Τέλος αὐτοὶ οἱ δύο ἄθλιοι εἶναι ἐχθροὶ μου. Δικτὶ ὁμως; τί τοὺς ἔκαμα;

— Ἀλλ' ἔχεις λαθὸς, κορίτσι μου, σὺ δὲν ἔχεις ἐχθρούς.

— Τί! ἀνέκραζεν ἡ νεάνις· μὲ ἤρπασαν μὲ τόσην θρασύτητα καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ δύο ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω, καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ λέγῃς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι δὲν εἶναι ἐχθροὶ μου! Εἶναι ἴσως φίλοι μου!

— Ναί, ἴσως, κορίτσι μου, ὑπέλαβεν ἡ Σημαδεμένη μετὰ μυστηριώδους μειδιάματος.

Ἡ Χρυσουγὴ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Μόλις ἐπρόσθασα νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν των, ἐπανελάθεν, ἡμπορέσα νὰ ἐννοήσω ὅτι ἐνέπεσα εἰς χεῖρας δύο αἰσχίστων κακούργων. Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκαμαν ὀνομάζεται ἀπαγωγὴ, εἶναι δὲ πράξις χαρακτηριζομένη ὡς κακούργημα· λοιπὸν εἶναι δύο κακούργοι. Ποῖον μέσον μετεχειρίσθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου των εἰς μάτην ζητῶ νὰ τὸ μάθω· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀνώτερον τῶν ὅσα δύναμαι νὰ ἐννοήσω, καὶ τὸ θεωρῶ ἀνήκουστον... Δὲν ἡμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἐγένετο συνενόχος των ὁ Λουδοβίκος ὁ ἀμαξηλάτης μας· καὶ ὁμως διὰ νὰ πράξουν τὸ κακούργημα των, ἤρπασαν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἄμαξαν. Πῶς ἔκαμαν; Ἄ! τρομάζω! Ποῖος ἤξεύρει, ἐσταθῆσαν ἄρα γε ἱκανοὶ οἱ κακούργοι καὶ νὰ δολοφονήσωσι τὸν Λουδοβίκον;

— Ὡ! κορίτσι μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί συνέβη, διότι δὲν ἤμουν ἐκεῖ· ἀλλὰ χρεωστῶ νὰ σὲ καθησυχάσω καὶ δι' αὐτό. Εἶμαι βεβαία ὅτι κἀνὲν κακὸν δὲν ἐγένεεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην σας.

— Καλὰ, νὰ σὲ πιστεύσω· ἀλλὰ τέλος πάντων μὲ ἀνῆρπασαν κτηνωδῶς· μὲ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἀπὸ τὴν μητέρα μου, μὲ κλείουν ἐδῶ εἰς τὸ στενὸν καὶ μόλις φωτιζόμενον αὐτὸ μέρος, μεταξύ τῶν ψυχρῶν καὶ ζοφερῶν αὐτῶν τοίχων· πρὸς ποῖον σκοπὸν, εἰπέ μου, πρὸς ποῖον σκοπὸν;

»Λέγεις ὅτι δὲν ἔχω ἐχθρούς, καὶ θέλω καὶ εἰς τοῦτο νὰ σὲ πιστεύσω;... Ἐχθρούς! Καὶ πῶς θὰ εἶχον ταιούτους; Ποτέ δὲν ἐπροξένησα κακὸν εἰς κἀνένα, καὶ ἔπειτα

ὀλίγα πρόσωπα γνωρίζω εἰς Παρισίους . . . Καὶ ὅμως ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν ἢ πραγματικόν· θέλουν νὰ μὲ κρατήσουν ἐδῶ χωρὶς νὰ θέλω, κλεισμένην εἰς μαύρην τρύπαν, τὴν ὁποίαν δικαιοῦμαι νὰ θεωρῶ ὡς δεσποτήριον.

»Οἱ δύο ἀπαίσιτοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔφεραν ἐδῶ, δὲν εἶναι ἐχθροὶ μου, ἔστω· ἀλλὰ τί εἶναι λοιπόν; Ἐὰν ἐκτελοῦν διαταγὴν ἄλλου, ποῖος εἶναι αὐτός; Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ἡ ἐκεῖνη ἡ ὁποία σὲ διώρισε νὰ μὲ φυλάττης καὶ σὲ ἡμπόδιζε νὰ μοῦ εἴπης τὸ ὄνομά της; Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἄγνωστον πρόσωπον δὲν θέλει νὰ μὲ βλάψῃ, ποῖους ἔχει λοιπόν σκοπούς; Σὲ ἐρωτῶ καὶ παλιν, τί θέλουν νὰ μὲ κάμουν;

— Σοῦ ὑπεσχέθησαν ν' ἀποκριθῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου, δυστυχῶς ὅμως, κορίτσι μου, δὲν τὰ ἤξεύρω ὅλα. Ἀλλ' ἐπειδὴ θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν καλὴν μου θέλησιν, σοῦ λέγω ἀπὸ ὅσα ἤξεύρω ὅτι πρόκειται μόνον καὶ μόνον περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου.

Ἡ Χρυσανγὴ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῆς κλίνης της.

— Περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου! ἀνεφώνησε.

— Ναι, κορίτσι μου.

— Ἀλλ' αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγεις, εἶναι ἀνόητον!

— Καὶ ὅμως...

— Ἀ! πολὺ νόστιμον εἶναι αὐτό, τὴν διέκοψεν ἡ Χρυσανγὴ μετὰ τινος σφοδρότητος· μὲ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, μὲ στεροῦν τῆς ἐλευθερίας μου, καὶ αὐτὸ πρὸς χάριν τῆς εὐδαιμονίας μου! . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ εἶναι περισσότερον ἀνήκουστον ἢ τὰ λοιπά. Γνωρίζουν τάχα ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς, ἐὰν ἔχω ἢ μὴ τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ μοῦ δώσουν διὰ μέσων τόσων παραδόξων; Μήπως ἐζήτησα τὴν προστασίαν κανενός; Ἀ! μοῦ ἔρχεται γελᾶσω, καὶ θὰ ἐγέλων, ἐὰν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ κλαύσω!

— ὦ, κορίτσι μου, σοῦ λέγω ὅτι ἡξεύρω, ὅτι μοῦ εἶπαν. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσης...

— Σὲ ἀκούω, ὁμίλησε, ὁμίλησε.

— Λοιπόν, κορίτσι μου, φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Δελώρμ. ἔχει πολὺ ἄλλοκότους ιδέας, ὅσον κανεὶς ἄλλος.

— Μήπως θέλεις νὰ εἴπῃς ὅτι ἔχω παράπονα κατὰ τοῦ πατρός μου;

— Ὅχι δά, ὄχι.

— Μαθε, κυρία, ὅτι ὁ κύριος Δελώρμ. εἶναι ἐξαίρετος πατήρ· ποτὲ δὲν μοῦ ἠρνήθη τίποτε, μὲ λατρεῖ, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἴσως ὅμως σὲ ἀγαπᾷ παραπολύ!

— Εἰς πατὴρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον του ὡς πρέπει.

— Ναι, κορίτσι μου, ἀλλὰ μὲ αὐτὰς τὰς ἄλλοκότους ιδέας ὁ κύριος Δελώρμ. δὲν βλέπει τὰ πράγματα ὡς τὰ βλέπουν ὅλοι.

— Ὁ πατήρ μου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὰ πράγματα ὡς θέλει, ἀνταπῆντησεν ὑπερηφάνως ἡ Χρυσανγὴ, καὶ περὶ τῶν φρονημάτων καὶ τῶν πράξεών του δὲν χρεώσται νὰ λαμβάνῃ κανένα πρὸ ὀφθαλμῶν.

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλά...

— Λοιπόν;

— Φαίνεται—πρόσεξε ὅμως, κορίτσι μου, σοῦ λέγω ὅτι ἡξεύρω—ὅτι ὁ πατήρ σου, ὅσον καλὸς καὶ ἂν ᾦναι δι' ἐσὲ καὶ ὅσον καὶ ἂν δὲν σοῦ ἠρνήθη τίποτε, ἐναντιόναται μολταῦτα εἰς ὥραιον γάμον, τὸν ὁποῖον ἡμποροῦσες νὰ κάμῃς.

Ἡ Χρυσανγὴ ἀνεσκίρτησεν ἀποτόμως καὶ προσέβλεψεν ἀτενῶς τὴν σύζυγον τοῦ Κοκᾶς.

— Βλέπω ὅτι αὐτὸ ἀρχινᾷ νὰ σοῦ προσξενῇ ἐνδιαιφέρον, εἶπεν αὕτη.

— Εἶμαι ἐκπεπληγμένη καὶ τίποτε ἄλλο, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσανγὴ. Ἐξακολουθεῖ.

— Ἀγαπᾷς ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις ἀπὸ πολὺν καιρὸν.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναρριγήσῃ.

— Καὶ σὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς ὁ νέος πολὺ—ὦ! δὲ αὐτὸ τὸ καταλαμβάνει κάνεις—καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ.

— Τότε; ὑπέλαβεν ἡ Χρυσανγὴ μετὰ τινος ταραχῆς.

— Δυστυχῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ.

— Διατί;

— Ἐξ αἰτίας ἀπὸ ταῖς ιδέαις τοῦ κυρίου Δελώρμ. Ἀν καὶ ὁ νέος αὐτὸς εἶναι πλούσιος καὶ ἀπὸ μεγάλῃν οἰκογένειαν, ὁ πατήρ σου ὅμως δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ διόλου περὶ γάμου μὲ αὐτόν.

Ἡ νεᾶνις ἡσθάνθη ἀλγεινὸν ἐπὶ τῆς καρδίας αἰσθημα καὶ ἐταπεινώσε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Σημαδεμένη, ἐκτύπησα ἐκεῖ ποῦ ἤθελα.

Καὶ ἐπὶ πάλιν ἀκούσθη τῇ φωνῇ:

— Λοιπόν, κορίτσι μου, ὁ ἐραστὴς σου ἔχει στενὸν φίλον, ὁ ὁποῖος φυσικὰ εἶναι καὶ ἰδικὸς σου φίλος. Αὐτὸς ὁ ἀφωσιωμένος φίλος, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ τὸν μάθῃς, ὁ μυστηριώδης αὐτὸς προστάτης, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς ιδέας του, ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν του νὰ ἀναγκάσῃ τὸν πατέρα σου νὰ στρέξῃ εἰς τὸν γάμον σου. Ἐννοεῖς τώρα; Ἰδοὺ διατί εἶσαι ἐδῶ. Ὡστε βλέπεις ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβῇσαι καὶ ὅτι πραγματικῶς μόνον περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου πρόκειται.

Ἡ Χρυσανγὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Μολοντί ἐφαινότο ὡς ἀληθῆ ὅσα τῇ εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, ἐν τούτοις δὲν ἡσθάνετο ἐκτὴν ἀρκούντως πεπεισμένην.

Ἡ Σημαδεμένη παρίστη ἐξαίρετα τὸ πρόσωπόν της, ὡμίλησε μετὰ πολλὰς εὐκρινείας, κατάρθρωσε νὰ καταστήσῃ ὀλίγον γλυκυτέραν τὴν τραχεῖαν αὐτῆς φωνὴν καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἡκίστα εὐάρεστον φυσιογνωμίαν της τὴν ἐκφρασιν, ἥτις ἀπητεῖτο ὅπως κολακεύσῃ τὴν νεάνίδα, τὴν καθησυχάσῃ καὶ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην της.

Ἐπεκρατήσεν ἀρκούντως μακρὰ σιωπὴ, καθ' ἣν ἡ Χρυσανγὴ ἐσκέπετο.

— Λοιπόν, κορίτσι μου, εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, ἔχεις ἀκόμη τίποτε νὰ μ' ἐρωτήσης;

— Ναι, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις. Ἐξ ὅσων μοι εἶπες, βλέπω, ὅτι εἶσαι ἐντελὴς πληροφορημένη. Ἡξεύρεις πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ νέος ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ;

— Δὲν μοῦ εἶπαν τὸ ὄνομα του.

— Θὰ τὸν ἴδω ἐδῶ;

— Αὐτό, κορίτσι μου, δὲν τὸ ἤξεύρω.

— Τότε δὲν θὰ γνωρίζῃς καὶ ἂν ἡξεύρῃ ἐκεῖνος ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Ναι, δὲν τὸ ἤξεύρω.

— Πόσον καιρὸν στεροῦμαι τῆς ἐλευθερίας μου;

— Δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, διότι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ἀπὸ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ διὰ νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του.

— Ὡστε δι' αὐτό, καὶ μόνον δι' αὐτό μὲ ἤρπασαν;

— Σοῦ τὸ εἶπα αὐτό.

Ἡ Χρυσανγὴ ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ταχὺ βλέμμα.

— Τότε, εἶπεν, ἐξηγήσου· ποῖα ἡ ἀνάγκη νὰ μὲ βάλουν εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν;

Ἡ Σημαδεμένη ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν περιπεπλεγμένη, ἀλλ' ἀναλαβοῦσα ἐν τάχει τὴν ἀταραξίαν της, εἶπε:

— Ἐφροῦντο μήπως καὶ δὲν στέκεσαι ἡσυχᾶ, καταλαμβάνεις ἐὰν ἔβας ταῖς φωναῖς, ἐὰν ἐφώναζες καὶ ἐζητοῦσες βοήθειαν, ἐὰν ἐζητοῦσες νὰ φύγῃς, ἐὰν τέλος πάντων δὲν ἤθελες ν' ἀκούσης ἀπὸ λόγια, ἔπρεπε νὰ ἔχουν παρμένα τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ πᾶν χαμένα μὲ κάμμιὰ κακοκεφαλιά σου.

— Καλὰ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς βλέπεις, μετὰ γενναιότητος ὑπομένω τὴν τύχην μου, δὲν ἔχω καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξαναστῶ, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ φύγω—τὸ ὁποῖον μάλιστα, ὡς εἶμαι πεπεισμένη, εἶναι ἀδύνατον—θὰ μὲ καταδικάσῃς καὶ πάλιν ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔχω διαταγὰς, ἐφέλλισεν ἡ Σημαδεμένη μετ' ἀμνηχανίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἀπήστραψαν.

Ἡ γυνὴ ἐνόησε τὴν ἀβελτηρίαν της, διότι ἐπανελάβε ζωηρῶς μετὰ μελιχίου φωνῆς:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ διαταγαὶ αὐταὶ μοῦ ἐδόθησαν διὰ τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤθελες ἀντισταθῇ.

— Λοιπόν;

— Καλὰ ποῦ τὸ ἠθυμήθηκα, νὰ σοῦ ἀφήσω τὸ πλαγινὸ δωμάτιον εἰς τὴν διαθεσίν σου, αὐτὸ τὸ παίρνω ἐπάνω μου, ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς νὰ μὴν ἀνείξῃς τὸ παρὰ θυρον, μολοντί θὰ βάλω αὐριον ἐγὼ τὸν ἄνδρα μου νὰ τὸ καρῶσῃ. Ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ βάλω ἄλλου νὰ κοιμᾶσαι, ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω· δὲν θὰ σ' ἔχω ὅμως κλεισμένη ἐδῶ, ἡ θύρα θὰ μένῃ ἀνοικτή. Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν, σ' ἀρέσει αὐτό;

— Τί νὰ κάμω; λέγω ὅτι μοῦ ἀρέσκει.

— Ἀἶ, δὲν θὰ πῆς διόλου ὅτι δὲν εἶμαι περιποιητικὴ... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν μὲ κατεμάγευσε.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Σημαδεμένη ἠγέρθη.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΙ.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ
Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁ-
δὸς Σταδίου 36.
Βισάντιο, λευκὸν καὶ
μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμπάικα. Οἶνοι κοι-
νοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὥραν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐ-
δραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.